

имъ, кож-то тѣ представятъ отгорѣ: ще видишь ту широка, кѣто кубе издигна-тж листовниж коронаж на дърво-то, ту островърхж коронаж, кѣто пирамидж. Кѣто додешъ по близо, ще забѣлѣжишь различни бои. Наши-тѣ гори иматъ едни общж, малко или много, зеленж боиж, а въ селваси-тѣ тѣзи боя е пѣстра съ различни други бои: съ бѣли, желти, черни и др., зацо-то на нѣкои дървета сж расцѣфижли голѣми китки отъ цвѣтъ. И какво чудно разнообразіе въ листа-та, тука листъ-тѣ е нѣжно-перястѣ, тамъ нарѣзанъ на голѣми прѣсти, ту тѣсенъ, ту широкъ, ту остъръ кѣто поиж, ту околчастъ, ту љскавъ и меснатъ, ту сивъ, ту пепелянъ и сухъ. И всички-тѣ тѣзи дървета отъ гжстинж, кѣто нѣматъ мѣсто да ся расклонѣтъ на широко, издигатъ ся нагорѣ кѣмъ свѣтлинж-тж, кѣто чи надпреварятъ едно друго, за това тѣ нѣматъ голѣми корони въ сравненіе съ стѣбло-то си. Всичко това, спорѣдъ тѣхнж-тж величинж, придава имъ нѣкакъвъ си особенъ, намъ непознатъ изгледъ, кой-то не прилича на изгледъ-тѣ на наши-тѣ дървета, напр. на нашия джбъ. На наши-тѣ дървета, височина-та, дебелина-та и корона-та показватъ ни ся съразмѣрни; тамъ стѣбло-то бива два пѣти по дебело, три или четире пѣти по високо отъ наши-тѣ дървета, а корона-та му много по малка. Ницо не може да ся сравни съ тежко-то впечатлѣніе, кѣто правѣтъ на чловѣкъ-тѣ селваси-тѣ презъ дъждовно-то годишно време. Влажностъ обгрѣща пѣтникъ-тѣ отѣбкѣдѣ: въ гжстакъ-тѣ — гжста мъгла и живи облаци отъ бързо-хвърковати мушици (видъ комари); и сами дървета-та ся чинѣтъ, кѣто чи сж препълнени съ влажностъ; животни-тѣ млчншкомъ ся криѣтъ въ гжстакъ-тѣ. Не ся видѣтъ ни птици, ни неперуди, а ся чува само еднообразно-то крѣканіе на жаби-тѣ. Но страшно е, кога ся развѣлиѣ *бура-та* надъ дѣвственни-тѣ гори. Преди да ся приближи *бура-та*, кога долу е всичко тихо, горѣ вече ся чува глухо хученіе. Пищеніе-то и хученіе-то на вѣтъръ-тѣ ся спуща се по надолу; чува ся, какъ захващатъ да ся удрятъ горни-тѣ клони единъ о другій, да трѣщѣтъ и да скрипѣтъ; свѣткавица-та разрѣзва гжстж-тж тмж, стогласній екъ разнася гърмелъ-тѣ по растреперанія гжстакъ. Вѣтъръ-тѣ истрѣгва отъ дѣно-то хиляда-годишни дървета, кои-то падѣтъ на земж-тж съ голѣмъ трѣсъкъ и съ паданіе-то си чушѣтъ и повалѣтъ близки-тѣ до тѣхъ дървета, или ги истрѣгватъ съвѣмъ отъ земж-тж. На страшнія шумъ на бѣсенія вѣтъръ и на чупеніе-то и трѣщеніе-то на горж-тж отговаря крѣсъкъ-тѣ на улашени-тѣ звѣрове. — *Подиръ дѣжделии-тѣ времена на юдинж-тж*, първобитна-та гора зема най великолѣпнѣ изгледъ. Всичко ся облича съ богатж-тж дрехж на цвѣтове-тѣ, влажнѣ въздухъ ся напѣва съ благоуханіе; животни-тѣ излѣзватъ отъ свои-тѣ дупки и легла; въздухъ-тѣ ся огласява съ радостно пѣяніе и крѣщеніе на птици-тѣ. Но тѣзи чудна градина никога не бива по тържествнна, по шумна и весела, отколко-то сутринж. Чудни-тѣ пѣсни на птици-тѣ ся захващатъ най напредъ по върхове-тѣ на дървета-та, и кѣто по стѣлж ся распространяватъ се по надолу и по надолу, както ся распространява слънчева-та свѣтлина и топлина. Кѣмъ пладня свирачи-тѣ полекъ-лека ся умѣлчаватъ и ся скриватъ подъ дебелѣ-тѣ сѣнки. Сладки-тѣ пѣсни ся замѣнватъ съ дълбокж тишинж, коя-то само по нѣкогашъ ся прѣкъсва съ нѣкои отдѣлни гласове на нѣкои животни. Много отъ